

ДЕЛТА ТЕ

20 май 2008 г., юбилеен брой, www.els-plovdiv.com

ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ
"ПЛОВДИВ"

50

ГОДИНИ

ELS

Люба Попова, изпълняващ длъжността директор на ЕГ „Пловдив“

нието и възпитанието на учениците са използвани капацитетът и творческите възможности на много учители, за да се превърне училището в най-предпочитаното в Пловдив, с отлична чуждоезикова подготовка, изграждащо личности с успешна реализация в живота

На 15 септември 1958 г. в град Пловдив е открита първата гимназия с преподаване на английски език. За да се изгради ЕГ „Пловдив“ като

ученици като мотивиран и целеустремен човек, вложил много от себе си в училището.

След пенсионирането на г-н Любен Христов през 1992 г. за кратко ръководния пост поема г-ца Нели Нончева. Учебната година на 1993 започва с нов директор – г-н Валентин Караминев. Той продължава вече наложената тенденция. Утвърждава се като управленец в сложните години на прехода. Налага модерното обучение по немски език в гимназията и успешно

страната. Безспорно в това училище се възпитават и обучават по най-качествен начин достойни граждани на България и Европа. Училището е като дървото и се познава по плодовете. Учениците от ЕГ „Пловдив“ имат

шанса да получат прекрасна подготовка, отлично възпитание и трайно образование в този духовен център.

Валентин Караминев - доскорошен директор на ЕГ „Пловдив“, и Нели Нончева, помощник-директор

ЕГ „Пловдив“ - традиции и култура

Защо ЕГ „Пловдив“ е елитно учебно заведение? В продължение на петдесет години тук учи елитът на града. Поколения възпитаници на гимназията са допринесли за културното, икономическо и политическо развитие на Пловдив и страната. Те формират модел за житейско поведение в училище.

С годините ЕГ „Пловдив“ се развива и утвърждава. За обуче-

Любен Христов - основател и първи директор на училището

институция, своя принос дават директорите ѝ през годините. Емблематична личност, която е оставила траен отпечатък в историята на училището, е г-н Любен Христов. Като директор от 1958 г. до 1992 г. той е човекът, спомогнал за изграждането и реализиране от гимназията като едно от елитните учебни заведения. Той завинаги ще остане в спомениите на тогавашните

я ръководи до 2008 г.

Петдесетгодишният юбилей на училището съвпадна с назначаването на г-ца Люба Попова за директор. Пожелаваме ѝ успех в развитието на добрите традиции, наследени от предшествениците ѝ, и творчески да ги обогати.

ЕГ „Пловдив“ остава дълбока диря в образователната традиция на Пловдив и

Езикова гимназия „Пловдив“ е сред малкото учебни заведения в страната, асоциирани към ЮНЕСКО още от 1971 г.

С Указ на Държавния съвет на НРБ №1517/19.05.1983 г. гимназията е наградена с орден „Кирил и Методий“ I степен за постигнати високи успехи в учебно-възпитателната дейност.

На 07.10.1988 г. Президиумът на Лигата за приятелство между народите – Берлин, присъжда на училището медал за заслуги към приятелството между народите.

С решение №168 от 15.05.2003 г. на Общински съвет – Пловдив, гимназията, носеща с гордост името „Пловдив“, е отличена с почетния знак на града като институция със съществен принос в развитието на образованието в града.

Десетки са индивидуалните и колективните отличия за учебна, спортна и художественотворческа дейност, извоювани ежегодно от възпитаниците на училището. Като закономерно следствие на 19.05.2001 г. Министерството на образованието и науката удостоява директора на Езикова гимназия „Пловдив“ с по-

четно отличие „Неофит Рилски“ за цялостна и високопрофесионална дейност в системата на народната просвета, Национална федерация „Спорт в училище“ го награждава за принос в развитието на ученическия спорт, а с решение №105 от 19.05.2005 г. на

Пазарджишка област за придобиване на сертификати на Кеймбридж.

В ПРОФИЛ „НЕМСКИ ЕЗИК“ са включени всички нива на най-съвременните немски системи за чуждоезиково обучение. Призовите места на олимпиадите по нем-

лицето е изпитен център за придобиване на немска езикова диплома за следните градове: Пазарджик, Стара Загора, Хасково и Кърджали.

Над 95 % от зрелостниците на Езикова гимназия „Пловдив“ продължават обучението си във висши учебни заведения непосредствено след завършване на средното си образование. Благодарение на изключителното си представяне на международно признати изпити (TOEFL, SAT, DSD, Test DAF и др.) голяма част от тях продължават образованието си в световноизвестни колежи и университети в САЩ, Великобритания, Германия, Швейцария, като нерядко получават пълни или частични стипендии от учебните заведения.

Гимназията е горда не само с това, че почти всичките ѝ над 8000 възпитаници са били или са част от интелектуалния елит на България, а преди всичко с убеждението, че те са достойни и честни хора, които отстояват и развиват най-доброто, научено от тях в училището.

Май 2008 г.

По хълмовете на времето

Общински съвет – Пловдив, той е отличен и с почетния знак на Пловдив за съществен принос в развитието на града.

Профилираното чуждоезиково обучение е регламентирано с акта за създаване и преобразуване на гимназията.

В ПРОФИЛ „АНГЛИЙСКИ ЕЗИК“, редом с утвърдените държавни образователни изисквания за чуждоезиково обучение, са застъпени и различни нива от системите на Кеймбридж, което дава възможност на учениците още по време на престоя им в гимназията да печелят стипендии на различни фондации за обучение в целия свят. От дванадесет години Езикова гимназия „Пловдив“ е изпитен център на Пловдивска и

ски език, организирани от Посолството на ФРГ и МОН, както и спечелените пълни стипендии за следване в Германия са доказателство за впечатляващите академични изяви на възпитаниците и от този профил. С решение на Конференцията на министрите на културата на ФРГ от 2001 г. Езикова гимназия „Пловдив“ е определена като училище, имащо право да подготвя ученици за придобиване на Немска езикова диплома (II степен). През настоящата учебна година седмият випуск ученици положи изпитите, даващи им право да продължат обучението си във висши учебни заведения в Германия без полагане на други изпити. От три години учи-

Късчета история – имало едно време...

Времето променя всичко около нас и нас самите. Зеления стрък трева под прозореца ни, близкия храст или дърво, улиците, сградите и хората... Неусетно целият лик на Пловдив се изменя пред очите ни. И сякаш не забелязваме как годините минават една подир друга, как бавно, но сигурно, зачеркваме дните от календара и те изчезват като разпилян от вятъра пясък. И ето че вече половин век, а сякаш е миг, едно училище е станало незаменима част от образа на нашия град. По-известна като Английската гимназия, ЕГ „Пловдив“ е приела, дарила със знание и изпратила поколения от ученици, всеки един от тях поел по свой собствен път.

Първи стъпки...

Първите стъпки на новосъздадената гимназия по дългия ѝ път са направени с помощта на най-дългогодишния ѝ

Един поглед през рамо

...Звънът на сутрешната камбана раздира ледената тишина зад високите зидове на Езикова гимназия „Пловдив“ и извежда началото на новия ден. Между жълтите стени на общежитийното учениците се подготвят за рутинната закуска, сутрешната гимнастика и речта на директора, последвани от часовете и заниманията с възпитателите...

Една сграда в подножието на Стария град все още помни тези отдавна отминали дни. Известна като „Старата гимназия“, Семинарията е помещавала нашето училище от създаването му през 1958 до 1975 година. Една голяма част от възпитаниците на гимназията свързват ученическите си години именно с тази сграда – години, които сякаш са били част от друга реалност. Това е бил свят на униформи, задължителни общежития, строга дисциплина, възпитатели и постоянен контрол.

директор – Любен Христов. Всички негови ученици си спомнят с усмивка за онези времена. Приетите тогава са най-добрите ученици от района. През първата година общежитията са неизбежни, а заедно с тях и постоянният, зорък поглед на възпитателите, вечерният час (за ужас на подрастващото и постоянно оплакващото се по този повод поколение ще отбележа, че

тогава той е бил 19 часа), задължително използване на английски език, или накратко – спартанска обстановка, както се шегуват завършили. Но в тази на пръв поглед студена атмосфера се зараждат приятелства, които остават за живот. Тя сплотява хората и успява да превърне една случайно събрана група индивидуалисти в колектив, който остава цялостен и до днес.

може да останат двата езика, които учим и сега – английски и немски. Броят на паралелките също се е изменил – няколко випуска могат да се похвалят с класовете „Л“ и „М“.

километър от центъра на града, закачливо построена след табелата „Добре дошли в Пловдив“.

Директорът е друг, старите учители отстъпват място на младите по-

пълнения, а учениците не могат и да си представят свят без широки панталони, къси поли, раздърпани тениски, разпуснати коси, дъвки в устата, GSM в джоба и слушалки в ушите. И макар гледано с

критичен и леко тъжен поглед от завършилите, нашето младо поколение крие своето очарование в свободата, с която само избира своя път.

Всеки има своето време и изживява по различен начин своята младост, но в края всички сме едни – завършили най-елитната гимназия в Пловдив.

Общият вид на Семинарията през 1924 г.

От онези времена произлиза и всеизвестният прякор на нашето училище – Английската. Тогава това е бил единственият чужд език, като едва 25 години по-късно са били прибавени паралелките с немски и френски. През 1991 година паралелките с френски се отделят в собствена гимназия, която сега всички знаем като Френската, за да

Къде сме ние?

Май, 2008 година. 50 години, 600 месеца, 18 264 дни 438 336 часа и, приблизително, защото математиката не ми е силна страна – 1 578 009 600 секунди, от създаването на нашето училище.

Сградата е на 4-ти

В крак с модата – материалните ресурси на ЕГ-то

През последните години благодарение на общите усилия на учители, ученици, родители и спонсори ЕГ „Пловдив“ промени облика си

та част, но и да се забавяваме по време на учебния процес. А за да обогатим културата си и да разширим познанията си, бе създаден езиков английски център в общежитие 1 с любезното съдействие на фирма С.А.Н-ПРО ООД – град Варна, и госпожа Албена Тончева.

След наводненията от 2006 година, които разрушиха физкультурния салон, ние, учениците, бяхме лишени от възможността напълно да оползотворим часовете по физическо възпитание. Но фирма „Сиент“ реагира адекватно на проблема и спомогна за обновяването на помещението и застилането му с паркет. И резултатът е

налице. Училищните отбори показват забележителни резултати.

А за тези, които се интересуват от информационни технологии, училището разполага с два оборудвани кабинета.

Въпреки направеното досега, водени от ентузиазма и желанието за промяна, много хора продължават да дават своя принос за подобряването на материалната база на ЕГ „Пловдив“. Винаги ще има какво още да се подобри. И все пак, в спомените ни няма да останат новият компютър или телевизор, а хубавите мигове, които сме прекарали в училище.

Първи стъпки

Безспорно, мултимедийният център е една от придобивките, с които можем да се гордеем. Центърът бе оборудван от фондация „Ханс Зайдел България“ и с любезното съдействие на господин Васил Бучков с компютърни системи и проектор, които да помагат в обучението. За да направят часо-

вете по-раздвижени и достъпни, г-жа Б. Митрашкова, Зл. Уселева, Зл. Стоева, М. Краевска, Е. Апостолова и г-н В. Атанасов се погрижиха през годините да снабдят кабинетите с видео системи, музикални устройства и телевизори. Така ни се отдаде възможността да опознаем не само теоретична-

Освещаване

Нова светиня за юбилей

щина Пловдив Георги Шопов, Мария Божикова и Жельо Иванов. Церемонията по освещаването продължи над 20 минути, а след нея зна-

мето бе тържествено предадено на знаменосеца Николай Суванджиев и неговите асистентки – Марина Хубенова и Тая Вълканова,

всички от випуск 2008. За финал се направиха традиционните снимки на завършващия випуск и учителския колектив.

Тържествен марш

Ритуалът

На 9 май, Деня на Европа, в двора на ЕГ „Пловдив“ се проведе тържествена церемония по освещаване на новото знаме. След месеци очакване гимназията най-сетне се сдобри със свое собствено знаме. То съчетава емблемата на град Пловдив с тази на училището. Въпреки усилената подготовка от страна на погрижилите се за организацията на събитието

учители и ученици, пролетният дъжд се включи в програмата още в самото и начало. Но това ни най-малко не смути присъстващите. Макар и в непълен състав, петте випуска с интерес наблюдаваха събитието. А дъждът сякаш искаше да пречисти гимназията и да даде едно ново начало. Да се надяваме, началото на още поне 50 все така успешни години.

В навечерието на светлия празник на Св. св. Кирил и Методий начало на програмата даде пиесата на учениците от 8 клас. Те успешно се превъплатиха в образите на светите братя, папа Адриан II, немското духовенство и Мъдростта на вековете. Последва реч от директора на гимназията – Люба Попова. Специални гости на честването бяха заместник-кметът на об-

Когато часовниковите стрелки отмерват времето, негови рожби са секундите, минутите, годините. На пръв поглед, механично отброени, те се изпълват със смисъл, когато в тях съжителстват неговите разнолики измерения, от които най-значимо за нас е човешкото. То превръща нашите спомени, чувства и оценка в мерило за петте години на един етап от живота, етап, пред чийто край вече стоим. Когато обърнем поглед назад, ние виждаме себе си като наблюдатели на онези, за които той е свършил. Често сме си задавали въпросите за това, какво бихме казали, чувствали, мислили, ако бяхме на тяхно място, какво бихме посъветвали онези, които ще дойдат след нас, накъде бихме поели, колко болка и колко щастие носи краят? И въпреки че частично сме се опитвали да отговорим пред себе си, най-истинска е срещата със самото изживяване. То е единственият спомен, в който не сме просто наблюдатели. А отговорите биха били различни за всеки един. Нашите спомени за приятелствата, за любовта, за отчаянието, за щастieto, за щу-

рите преживявания, дори за скучните дни и много други, са онези елементи, които изграждат голяма част от съдържанието на тези отговори. Независимо дали са предимно хубави, или не, именно те превръщат гимна-

зията от формална институция в истински етап от живота. Макар те понякога да изледняват с годините, живият спомен сме самите ние, формирали част от себе си в тази среда, оценили сме онова, с което сме се

сблъскали, обогатили сме се по един или друг начин. Това е една обща черта на многообразието от преживявания. Сега, на кръстопътя между края и началото, може би е време да се сбогуваме, да благодарим на нашите учители, да съхраним най-хубавите спомени. На онези, идващи след нас, ние оставяме нашия опит и пожелания за нови успехи, за това да бъдат себе си, да градят много приятелства и да градят себе си. Випуските идват и си отиват, един след друг, като годините - но всяка от тях, на пръв поглед, изпълнена с все същите емоции, е различна, защото чувствата са изпитани от други хора, с други спомени. Човешкото време и съзнание е онова, което измерва и оценя годините за самите нас, на които предстои да изпитаме тяхната сила, защото няма да сме просто наблюдатели. Краят, макар и изпълнен с мъничко тъга и много носталгия, макар и немалко болезнен и изпълнен с разнолики емоции, е едно ново начало. Начало, което се надяваме да ни отведе там, където да можем да сбъднем мечтите си и да бъдем себе си.

Ние и времето

Абитуриенти

Георги Шопов, заместник-кмет „Образова-

ние и наука, култура и туризъм, спорт и младежки дейности“, завършва ЕГ „Пловдив“ през 1988 г. След това продължава образованието си във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“, където учи история. Специално за „Делта Те“ той сподели спомените си за английската гимназия.

— Разкажете повече за ЕГ „Пловдив“ по времето, когато вие бяхте ученик. С какво беше по-различна?

— По мое време в Английската гимназия имаше паралелки с френски и немски език, хора, които идваха в Пловдив буквално от всички краища на страната – Враца, Добрич, Видин... Разбира се, сега няма униформи и бригади и общежитието не е задължително, също така една голяма част от моите учители вече не преподават там. Освен това, по мое време водехме какви ли не малки битки за неща, които днес

изглеждат незначителни, дори смешни. Неща като 1 см повече коса, обувки, които не се приемат за униформени... Но когато наскоро посетих гимназията, видях че много неща са си останали същите – стайте в общежитията, чиновите, по които и ние сме драскали... Освен това самите ученици не са много по-различни – има ги примерните и недотам примерните, отличниците, които по мое време бяха в образцов клас и се наричаха „кирковци“, има я същата онази палавост. И най-ценното, духът на ЕГ

„Пловдив“, духът на учениците – той е останал и ще си остане непокътнат.

— С какво допринесоха годините в ЕГ „Пловдив“ за професионалната ви реализация?

— Гимназията имаше изключителен принос за мен. Там, най-вече в часовете на г-жа Сулева, се пробуди любовта ми към историята, там се изградих като личност. Учителите, хората, с които се срещнах – всичко това остави незаличима следа върху мен. Мисля, че петте години в ЕГ „Пловдив“ и след това в университета във Велико Търново, където завърших история, ме направиха човек, който съм. И до днес продължавам да се чувствам като част от гимназията, част от този несравним колектив.

— Какъв бяхте като ученик?

— Може би бях от типа „симпатичен калпазанин“. Имах вид на тих и примерен ученик, но и слава на човек, който винаги казва каквото мисли. Обикнове-

но постигах всичко, което си наумя, но не бях бунтар в смисъла на демонстративната бунтарщина и протестирането заради самия протест.

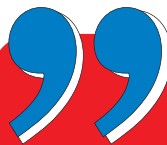
— С какво ще запомните Английската гимназия?

— Невъзможно е да посоча само едно нещо. Но винаги ще помня първата си година в общежитията. Там срещнах хора, с които си останахме приятели до ден днешен и с които си имаме традиция да се среща-

таджиев, г-н Кръстев, тогавашния директор г-н Христов... Всички те бяха неповторими, наистина специални, и ми оставиха прекрасни спомени.

— По повод 50-годишнината на ЕГ „Пловдив“ какво ще пожелаете на учениците и учителите?

— Да запазят духа си и никога да не забравят, че са част от гимназията. Независимо какво сме постигнали, какъв пост заемаме днес, всички някога сме били ученици като

И най-ценното, духът на ЕГ „Пловдив“, духът на учениците – той е останал и ще си остане непокътнат.

ме всяка седмица. Едно от най-хубавите неща в гимназията бяха бригадите, където прекарвахме прекрасно. Спомням си и всички щуротии, които сме правили, как се спускахме по чаршафи от прозорците на общежитията, за да ходим на концерти, как тайно слушахме радио... Разбира се, никога няма да забравя и учителите си, класната ми, г-жа Аргирова, г-н Джамбов, г-ца Нончева, г-жа Сулева, г-н Чан-

всички други, а гимназията е част от живота, която не може да изчезне. Затова трябва да я запомним. Едва ли има друго училище като ЕГ „Пловдив“, което да е имало двама директори за 50 години и в което да има такава сплотена общност. Вярно, училището е минало и през трудни периоди, но, независимо от това, то винаги ще си остане Английската гимназия и аз винаги ще се чувствам като част от него.

— Какво е първото нещо, за което си помисляте, когато стане въпрос за ЕГ „Пловдив“?

— Предизвикателство.

— Какви бяха учителите тогава?

— Всеотдайни, амбициозни и... търпеливи. :)

— А учениците?

— Преди всичко – приятели.

— Кое е най-абсурдното ви преживяване в гимназията?

— Абсурдно преживяване? Труден въпрос. Със сигурност знам обаче кое беше най-възбуждащото и предизвикателно преживяване – съставянето на Годишника по повод 40-годишнината на гимназията. Раждането на идеята, изграждането на екипа, срещите с бивши учители и възпитаници, пресяването на стотици снимки и доку-

менти – един наситен с много емоции процес, благодарение на който почувствахме в пълна степен онова, което винаги сме наричали Духа на Гимназията.

— Запазихте ли близки приятелски отношения със съучениците си след завършването?

— За добро или зло, голяма част поеха по различни пътища. Но въпреки разстоянията, които ни делят, срещите, независимо в коя част от света, са изпълнени с искрен смях, приятелска топлина, далечна носталгия и усещането за принадлежност към това, което ни е обединило – Гимназията.

— Какво се случи с вас след Английската?

— Английската ми даде възможност да пътувам по света, общувайки свободно с хората, които срещам.

Марта Божикова, випуск 1999

Работя в Община Пловдив, зам.-кмет „Европейски политики и международно сътрудничество“. Любима сентенция: (по-скоро цитат) „Ако някой път тичате след щастие то и се чудите къде е, спомнете си за този, който си търсил очилата, а те били на носаму.“ (Бърнард Шоу)

Имах шанса да уча и работя както в България, така и извън границите ѝ, да срещна нови приятели и да опозная различни светове и култури. Това, без съмнение, е незабравимо и изключително обогатяващо преживяване и съм убедена, че всички, които са го изпитали, ще се съгласят с мен. А на тези, които не са, най-искрено им го желая.

— Какво виждате в бъдещето?

— Приемственост.

Такава, каквато я има вече 50 години.

— По случай 50-годишнината на училището ни как възприемате изминалия половин век?

— Това, което винаги е маркирало пътя на Гимназията, е стремежът: стремеж към себедоказване, стремеж към индивидуалност, стремеж към лидерство, стремеж към победа. В името на традицията, на Гимназията и на всеки един от нас, част от нея.

ЕГ „Пловдив“ – доказано успешна формула

Петдесет години на върха

Едно училище накрая на града придобива статут на легенда и самото му име се превърна в гаранция за качество. Днес то се произнася с респект в кръговете на интелектуалците, а най-често звучи от трибуните на състезания и конкурси. И всеки път, и на английски, и на немски, и най-вече на български, звучи еднакво величествено и гордо. И има защо.

Още през 1983 г. гимназията е удостоена с орден „Кирил и Методий“ първа степен. През 1988 г. – с Медал за заслуги към приятелството между народите. Освен това и двамата директори, оглавявали гимназията от създаването ѝ, са носители на почетни държавни отличия: г-н Любен Христов – на орден „Кирил и Методий“ трета степен и г-н Валентин Караминев – на почетното отличие „Неофит Рилски“ на МОН и Почетния знак на Пловдив. Тези впечатляващи постижения доказват, че да си приет в ЕГ „Пловдив“, означава да се присъединиш към елитен клуб със собствена история и традиции, които са живи и продължават развитието си и до днес.

Веднъж осъзнал това, всеки нов член на тази общност прекарва безсънни нощи в упорита работа в името на заветната цел – да остане в паметта на гимназията, в спомените на всички онези, които споделят отдадеността му към науката. Тази философия успешно се материализира под формата на купища дипломи, грамоти и сертификати, удостоверяващи, че знанията на възпитаниците на ЕГ „Пловдив“ отговарят на критериите на национално и международно ниво, и то не само в областта на чуждите езици.

Успехите от последните години красноречиво сочат, че гимназията не почива на стари лаври, а напротив – продължава да се утвърждава като едно от най-реномираните учебни заведения в страната. Активното участие на възпитаниците ѝ в конкурса по програмата „Обучение на ученици в САЩ и Великобритания“, организиран от Българската асоциация по четене, дава резултати. Александра Петрова от випуск 2009 спечели стипендия и замина за Великобритания, а поздравления и за Моника Милковска от 10-ж клас, която ще прекара една година в САЩ. Изключителни умения в областта на английския език в последните години също демонстрираха и класиралите се на националната олимпиада Богдан Генчев, Елеонора Радулова, Галимир Диакин, Димо Димов, Теодор Атанасов, Петя Гънгова, Илияна Гешева и Кристиана Тодорова от випуск 2007.

Немските випуски пък се гордеят с факта, че традиционно всички ученици взимат дипломата DSD, което свидетелства за поддържането на високо ниво на обучение и буквално 100% успеваемост. Випуските 2002 - 2004 г. могат да се похвалят с най-висок успех, постигнат на този изпит.

Отборът по физика и г-жа Кацарова

Неслучайно Блага Златева, Елица Венева, Филипа Каймаканова и Христо Христов от випуск 2007 се класират на националната олимпиада по немски език. Един от най-изявените ученици от немските паралелки пък е Евгений Гошев от 12-в клас. Не можем да не споменем и огромния принос на г-жа Лидия Василева за развитието на профила.

През 2007 г. знанията на възпитаниците от ЕГ „Пловдив“ на 15-годишна възраст в областта на природните науки бяха оценени от Програмата за международно оценяване на учениците (PISA). Участниците от нашата гимназия бяха избрани на случаен принцип. Програмата включва 4600 български ученици и още 400 000 техни връстници от още 56 държави. Представителите на ЕГ „Пловдив“ достигат резултат от 605 точки, като средният резултат за страните от Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИЭСР) е 500, а за България – 434 точки. Това прави със 105 т. по-високо от ОИЭСР и с 171 т. от средното за страната. Разлика от 74 т. се равнява на едно познавателно равнище от скалата на PISA, а разлика от 31 т. - на почти една учебна година. Това окончателно потвърждава тезата, че самочувствието на възпитаниците на ЕГ-то е напълно оправдано. Нищо чудно, че нашата гимназия успява да излъчи и участник от националния отбор по физика и астрономия – Александър Куртенков.

Естествено, никой от тези успехи не би бил възможен без упоритата работа на учителския колектив на ЕГ „Пловдив“. Възпитаниците на гимназията винаги са се гордели с висококвалифицираните кадри, които, освен това, са интересни личности с богат опит. И нещо любопитно – някои от тях са носители и на Почетния знак на Пловдив, а именно – г-жа Боряна Су-

лева, г-жа Лили Караколева и г-жа Невена Астарджијева.

И едно важно уточнение – наводненията, които опустошиха гимназия-

та ни преди близо две години, унищожиха и нещо по-ценно от която и да е сграда или вещ – паметната книга, която пазеше информацията за всички събития и успехи, белязали 50-годишната история на ЕГ-то. Това до голяма степен направи съставянето на статията за академичните постижения загубена кауза. Тук е мястото да изкажа благодарността си на г-ца Нели Нончева, без чиято помощ информацията, изложена тук, не би могла да бъде събрана и представена. Съзнаваме, че споменатите успехи са само прашина от неизброимите постижения както на учениците, така и на учителите. Много имена, които заслужават мястото си тук, не бяха споменати, но не поради липса на желание, а на достъпно информация. Но и една статия не би могла да включи такъв обем от данни. Затова нейната цел е друга, а именно – да отрази настоящето и изрази надежда за едно бъдеще на нови триумфи. Гореспоменатите факти могат само да ни окуражат и да докажат, че ЕГ „Пловдив“ и след половин век има потенциала да бъде на върха и да продължава да отстоява безупречната си репутация. Бъдещето е пред нас и можем да отворим нова паметна книга, за да изпълним страниците ѝ с нови поводи за гордост.

Випуск 2008 - разнообразен и многоцветен

Това са думи на г-жа Кацарова, преподавател по физика. Емблема на випуска е Александър Куртенков.

Спечелил е три втори и една трета награда на национални състезания по физика. От национални олимпиади по астрономия има 2 сребърни медала, а тази година печели златния медал и става лауреат на МОН. Присъжда му се отлична оценка 6.00 за прием в Софийския университет. От международни олимпиади Александър има 2 сребърни и един златен медал, отново спечелен през 2008. Той е и единственият трикратен световен вицешампион на Международната олимпиада по астрономия в Китай, Индия и Украйна..

Но постиженията не спират дотук. Сред победителите са: Марина Хубенова (12-ж) - II и III място на национални състезания по физика, Анна Високалийска (12-в) - II и III място на национални състезания по физика, Таня Вълканова (12-е) - II място отборно в Национален кръг на Международния турнир на младите физици на английски език (2007 г.) и Светлана Карадимова (12-ж) - I място отборно по физика на Национално състезание от „Клуб на знаещите“ (2006 г.). Отборът на гимназията по физика се състои от: Николай Суван-

джиев 12-а, - Мария Димитрова 12-и, - Искра Найденова 12-к, - Елена Златева 12-к, - Николай Ангов 12-к, - Борис Михов 12-к, Таня Вълканова. Заедно те представят училището, Пловдив и цялата област на Националния кръг на Международния турнир на младите физици.

Печелят II място за участие на български език и 2 награда за участие на английски език. Специално заради отбора се учредява награда за екипа работа, която те заслужено печелят. Николай Суванджиев и Елена Златева печелят първи места за индивидуално представяне.

Педагогическата колегия се гордее и с получения сертификат за представяне на гимназията по международен проект в програмата Comenius 2.1 за базови училища за студенти.

Относно тазгодишните абитуренти, госпожа Кацарова (преподавател по физика) споделя: „Випуск 2008 година е разнообразен и многоцветен в търсенията и изявиите си.

Александър Куртенков

— Каква беше гимназията по ваше време и с какво смятате, че сега е по-различна?

— Гимназията беше едно сравнително затворено, елитарно общество, много дисциплинирано и доста сплотено. В нея влизаха най-добрите, още на входа имаше подбор и неслучайно след завършването 95% от учениците бяха приети в най-добрите висши учебни заведения. Ние завършихме през 1987-1988 г. и тогава нямаше толкова висши учебни заведения, които сега предлагат всякакъв избор – трябваше да си много знаещ, за да се класираш в университетите. В същото време всичките ми съученици бяха открити индивидуалисти, амбициозни и с много хъс, и не се стигаше лесно до общо решение по каквото и да е въпрос. Сега нещата са по-различни – гимназията е отворена към света и той привнася в нея много допълнителни неща – и положителни, и отрицателни.

— С какво ще запомните Езикова гимназия „Пловдив“?

— С нейните изключителни, авторитетни и компетентни учители, които създадоха от нас личности със сериозна ценностна система. Тук искам с огромна благодарност да спомена три имена – на учителката ми по Английски език г-жа Дренчева, класния ми ръководител г-н Кръстев и на покойния вече директор на гимназията г-н Любен Христов. Техният професионализъм ме респектира и днес. Спомням си пансиона, сутрешната физзарядка, бригадите, униформите, военното обучение, купоните, а също и претърпаните рејсове, защото всеки гледаше да отиде на училище в последния момент.

— По какъв начин гимназията ви е повлияла като личност и в професионалното ви развитие?

— Смятам, че тези години са много важни за характера и личността. За мен времето в гимназията бе

много благодатно – научи ме на дисциплина, разви организационните ми способности, вкара ме в една много конкурентна среда, между много амбициозни и целеустремени хора. Повечето от съучениците ми завършиха образованието си в чужбина и сега са мениджъри, адвокати и консултанти във Великобритания, САЩ и Канада. Аз лично дължа голяма част от успехите си на подготовката и контактите, които получих от езиковата гимназия.

— Какъв бяхте като ученик?

— Отличник, както и повечето от съучениците ми. Бележките бяха не просто оценки, а състезание. Спомням си, че много обичахме да играем футбол след училище или по време на подготовителната година, между училище и следобедната занималня. Аз лично бях и доста зает с организационна комсомолска работа и времето постоянно ме притискаше.

— Какво бихте пожелали

Димитър Русев, бизнесмен

ли учениците на ЕГ „Пловдив“ по повод юбилея?

— Бих искал да кажа на всички в гимназията, че това е много важно време от живота им. Имат късмет да бъдат в елитно училище с традиции и история. От тях

зависи какво ще е бъдещето им, но са стъпили на здрава основа. Искрено вярвам в успеха на всички, които са част от това училище, и желая на екипа му да продължи да създава „Двигателя“ на обществото.

Емил Кошлуков, политик

— С какви чувства си спомняте за времето, когато сте бил в Английската гимназия?

— Е, с най-добри. Като одъртееш, се оказва, че училището е най-добрият ти приятел, когато си ученик – то изглежда най-лошият. Навремето Английската гимназия беше елитно училище за шест окръга – Пазарджик, Пловдив, Смолян, Стара Загора, Хасково и Кърджали. В него се влизаше трудно. Учителите и директорът, лека му пръст, бяха много взискателни. Гимназията се опитваше да бъде колежански тип училище. С пансиона, отделен от града, се правеше опит да се дава не само образование и възпитание, но и среда. Беше срам да имаш гадже от друго училище. Как така, ония са никакви. Живеехме на края на града заедно, спяхме заедно, хранехме се заедно. Имахме собствен хумор, собствен жаргон. Бяхме затворено

общество, доста елитарно и мисля, че това е хубаво. Преподавателите също бяха селектирани, трудно се ставаше учител в Английската. Помня как се смеехме на някой учител, дошъл от техникум, който не беше на нашето ниво. Ние се подигравахме, бяхме по-умни. Имахме самочувствие, бяхме малко високомерни, но до голяма степен това беше и подплатено. Горд съм, че съм завършил Английската гимназия. Мисля, че ми е дала много. Имам чудесни спомени не само от училището, а и от всичките простотии, които сме правили. До ден днешен знам всяко клонче по Марица. Знам и къде можеш да се скриеш, ако те дебнат за проверка за цигари. Бях един от калпазаните, поведението ми го намалиха първата година и завърших с намалено поведение. Но приятелите ми от Английската гимназия са едни от най-добрите ми приятели и днес.

— Споделете някои ярките спомени от гимназията?

— Има много – когато сме демонстрирали неуместна ерудиция пред учителите и сме ги карали да излизат извън кожата си, и в пансиона – когато сме скачали през прозореца, за да не ни хванат с бутилка и цигари. Има безкрайни легенди за възпитателите в пансиона. Тайно четяхме Библията и се опитвахме да философваме. Помня лафове на учителя по математика, Пашев, който беше легендарен със своите приказки. След като тридесет минути доказваш теоремата, слуша те внимателно, гледа те в очите, казва: „Чудесно“ – и се обръща към класа: „Току-що видяхте как не бива да се доказва теоремата“, или „Знаеш ли какво казват на стрелбищата? Добре стреля, но не улчи“. Помня култови реплики и на учители, минали курс за преподаване на своя предмет на английски: „Don't look during the window!“ Помня и лафове на директора, който, макар да беше убеден комунист, работеше много за доброто обучение и възпитание на учениците. „Кирковецът на сянка не седи. Той сам сянка прави“ – обичаше да казва той. Глупави лозунги, но са останали във времето. Имаше и ученици легенди. Когато се съберем, с охота си спомняме за преживяното в гимназията. Спомням си – имаше един Сребрин, които се наричаше Божо от Божество. Когато му намалиха поведението до дупка, седеше и казваше: „Сега моето поведение е намалено, нали?“, и аз казвам:

„Да.“ Той казва: „Докрай, нали?“ Аз казвам: „Да.“ И те не могат да го намаляват повече, значи трябва да го вдигат“. Брилянтна демонстрация на перфектна логика! Разбира се, изключиха го.

— Помогнала ли е гимназията за развитието ви като политик?

— Като политик не, но според мен ми помогна за развитието в затвора. Според мен гимназията и пансионът трябва да се водят за редовна военна служба на всички завършили. Беше много строго. Първо се научихме на дисциплина. Правилата, порядките, строгите изпитвания ни научиха на самоконтрол и прилежност. Аз не си спомням някой от моите съученици да е имал четворка. Беше немислимо да нямаш петици и шестци. Бяхме научени да учим. Може да си много интелигентен, много интересен, да си най-големият хъшлак, да имаш пет гаджета и да пишеш като Пети пехотен полк, но ако не можеш да си изкараш шестцилата... въпрос на срам беше. Как така ще те скъсат? Мисля, че това е гимназията, която даваше най-висок хоризонт, най-широк мироглед към света.

— В навечерието на 50-годишнината на ЕГ „Пловдив“ какво бихте пожелали на нейните възпитаници?

Да запазят елитна гимназията. В България е тьпо всички училища и ученици да се държат като рапъри в гето. Бих искал да видя гимназията като колеж, като училище, което създава друго ниво. Такава беше Английската. Другата голя-

ма беше в София, но ние претендирахме, че бяхме по-добри от софийската, и беше така. Биели сме ги на олимпиади, на състезания. Искам да видя ЕГ „Пловдив“ като училище, което отваря врати в кариерата. Когато го завършиш, да знаеш, че започваш със стартова заплата 30 000 лв. годишно. Днес навсякъде в България образованието има проблеми. Може би няма да спасим всички, но трябва да спасим Английската. Искам да видя в нея ученици, които са като всички деца – весели и си гледат купона и живота, но в същото време да говорят спокойно на езика, да са образовани и знаещи. Когато завършат, всички университети в България да молят да влезеш при тях, както е в добрите колежи в Англия и Америка. Аз съм за елитните училища! Ако нещо е постигнато, е глупаво да се руши. Сега се разпиява, понеже навсякъде е криза. Сигурно и в Английската има криза. Трябва да се положат усилия да се възстанови блясъкът, който имаше в миналото. Ние се дървехме на софийци. В софийската Английска учеха децата на комунисти, на началниците. При нас нямаше протекции и привилегии, всички се бореха със знания, с труд, с усилия да докажат, че са нещо. Е, когато баща ти е активен борец, се влизаше с по-ниска оценка, но никога не съм видял да ни делят в училище. Така че гимназията възпитаваше елитаризъм и в същото време демократия. Бяхме равни!

АЕГ, или ELS, не могат да бъдат изтрети. Никой не може да изтрие тази аббревиатура навярно не само от моята глава, а от главите на всички ония „вечни ученици“ на Английската гимназия в Пловдив през цялата ѝ (Боже!) 50-годишна история.

Знам, че сега гимназията не се нарича Английска официално. Но пък всеки си я нарича точно така. Ето това е историята, независимо дали става въпрос за учебно заведение, улица, пъб, бизнес център, пък ако ще и за цялата българска история.

Ние, българите, сме царе на зачеркването и почването отначало. Нещо такова, струва ми се, беше приложено и с

Антон Баев: *Because We All Live In The English Language School!*

ELS. Само че аз още си пазя униформената риза с бродираните инициали; тя е в бежово, инициалите са в светлокафяво. Тогава ми се струваше тъпо – униформи, да, модерни за времето си, но униформи. Сега ми се струват скъпи! Та нали малките белези са тези, по които се сещаме – от време на време, за големите неща.

Големи ни се струват все нещата, които са безвъзвратно отминали. А може би те не са отминали в този обикновен, изтърган смисъл, какъвто получават думите след време. Може би те просто са се преселили в един паралелен на днешния ни свят. Не съм далеч от мисълта, че човек живее едновременно в много светове и

споделя този живот с други хора, които вероятно изобщо няма да срещне на живо. *Because We All Live In The English Language School!*

Защото 5 години от живота, и то в тази прекрасна ваша възраст, е наистина сред големите неща: за изживяване, и, уви, за спомен. А защо Човешкото богатство

во е богатството от спомени. Техният паралелен свят ни помага да

продължаваме да вървим.

Ако ми позволите, нека завърша с два реда от едно писмо на любимия ми писател, когато бях на вашата възраст – Френсис Скот Фицджералд. Бедният Скоти пише на едно място: „Да, златната чаша се счупи, но тя беше наистина златна. Никой повече не може да ви отнеме тези моменти!“

Това, което остава в спомена, не може да бъде отнето от живота.

— *Празникът по случай петдесетгодишнината вече дойде... празненства, малко почивка, сцена на Античния театър и други хубави неща. Рядко обаче се замисляме какво означава да си ученик точно тук, в тази гимназия. Какво мислите за живота в училище?*

С времето си спомням все по-хубави неща. Когато бях ученик в Английската гимназия, тя беше елитното училище на Пловдив. Да си възпитаник на ЕГ беше въпрос на чест. Вярно, имаше много строга дисциплина, но сега се убеждавам, че тя е била за добро. Носехме униформи, трябваше да бъдем прилично подстригани, negliжирането на преподавателите и учебните предмети изобщо не беше опция. Готвехме ни за всестранно развити личности. Въпреки тази формална строгост обаче, ние обитавахме едно малко приятелско общество от невероятни учители и съученици! Често се събирахме по купони, свирихме на китари, пеехме Бийтълс, Цепелин, Флойд... Хубаво време е младостта, особено в Английската гимназия.

— *Когато си тръгнахте оттук, чувствахте ли се различен?*

Честно казано, самият факт, че си учил в ЕГ, даваше допълнително самочувствие. Подготовката ни също беше малко по-различна, в смисъл – по-добра. Все пак, за да разбереш дали се чувстваш „по-различно“, трябва да имаш база за сравнение, а лично аз не съм сменял ЕГ с друга гимназия. В този смисъл бих могъл да кажа, че, напускайки Английската, съм се чувствал хармонично.

— *Какво ви даде и какво ви взе училището?*

— Според познатата мак-

сима, човек никога не знае какво печели, когато губи, и какво губи, когато печели. Не знам какво ми е отнело училището – може би от времето за юношески забавления, като на всеки. Дало ми е много повече – увереност, дисциплина, знания, приятелства за цял живот. Никак не е малко като начален тласък в живота, нали? Защото има и друга алтернатива – да ти по-

ната ми книга през 2006-та, трябва да призная, че съм приятно изненадан. Влязох в пълна зала с млади и умни хора, които задаваха смислени въпроси, водеха интересен диалог, мотивираха сърцато своите изводи. По-разкрепостена ми се струва атмосферата сега, отколкото беше преди време. Това е нормално. И е хубаво.

от тях, да не кажа дори – брутален. Въпреки този светъл песимизъм, не мога да отрека, че силните компании в една или друга форма се запазват. Дори да е за услуга, за по една бира на крак, все пак отношенията оцеляват някак си. Но вие не губете надежда! Може пък конкретно вашата тайфа да остане цяла, да направите заедно бизнес, да не се изпокарате,

Петър Краевски: *Хубаво време е младостта,*

особено в Английската гимназия

— *ЕГ „Пловдив“ промени ли града ни?*

— Разбира се. Дори уж с дребния факт, че зам.-кмет по културата в момента е възпитаник на Английската – моят съученик Жоро Шопов. Мария Капон вече е мастит политик. Има и други хора, които държат някакви властови лостове и реално могат да променят нещата в Пловдив. Дано успеят. Много поети и писатели са учили тук, а те са лицето на града, развиват духовната му култура. Всичко тече, всичко се променя. Както е казал древният философ, никога не можеш да влезеш в една и съща река два пъти. Надеждата е във вашето поколение, което не е обременено от идеологически постулати и може да наложи по-драстична промяна към по-добро.

— *Всеки випуск, прекривайки прага на училището за последен път, мечтае да остане едно цяло. Както на бала например. Случва ли се наистина това?*

— Нормални младежки желания. Животът е по-силен

да се обича цял живот... Стискам ви палци!

— *Кога започнахте да пишете? Още в училище?*

— Първите ми „изяви“ са доста преди това, но в Английската гимназия започнах да пиша сатира. Тогава бяха и първите ми публикации в „Стършел“, „Пулс“, „Крокодил“ и др. По-нататък нещата започнаха да се развиват лавинообразно.

— *Какво ви вдъхновява? Има ли нещо конкретно, за което винаги мислите, докато пишете?*

— Когато пиша сатира или публицистика, достатъчно е да ме осени идеята, да получа инсайт, за да направя текст. Въпрос на нерв и рутина. Още повече, в медиите се търсят предимно такива неща и там трябва да се работи бързо и качествено. При писането на поезия е по-различно. Нужно е в душата ми да се получи голямо разместване на пластове, земетръс! Едва тогава посягам към листа, пардон – клавиатурата. А

когато пиша проза, се забавлявам истински.

— *Ще пожелаете ли нещо хубаво на младите поети и творци на ЕГ?*

— Имаше една фраза: „Ние обичаме творците, които търсят, но предпочитаме тези, които намират!“. На младите, които са изкушени от писането, съвети няма да давам. Всеки сам трябва да открие своя път към Словото. Ще споделя само, че едно от най-важните условия за раждането на хубав текст е да се чете. Да се чете постоянно. Повярвайте ми, без четене писането е ялово, самовлюбено, претенциозно и лишено от обогатяващата го интертекстуалност.

— *Подарете ни едно стихче! (нещо, което сте написали, мислейки за училище)*

— Няма да е сатира. Ще споделя с вашите читатели едно стихотворение от последната ми книга „Сомнамбул“. То е посветено на една моя съученичка от нашия задружен „к“ клас. Посветено е на Тони, която вече не е сред нас.

НА НЕЯ

На + Тони

*В зеленото стъкло
на погледа ѝ светъл
плющят освирепели пеперуди.
Вали с умиращи телца
ожесточен възторг.
Изгрява залез
и залязва изгрев.
По оцеляло насекомо
смолисто лази капката любов -
праисторическо бижу
на полет в кехлибар.*

Това е.

Петър КРАЕВСКИ

Радост

Двама старци носеха на своите глави
две облачета пухкави и бели.
И тъй вървяха те очи в очи -
любовта не бяха надживели.
Вървяха те и грееше зора
по устните, от гуми затрептели.
А аз се вглеждах в тези две лица,
сияещи, макар и посивели.
Тя бе момиче, той пък бе момче
зад маската на грозната магия.
И ме замоли моето сърце
от радостта им глътка да отпия.

София ХРИСТОВА, випуск '97

Нека говоря

Всяка сутрин лениво отваряш очи
и с фалшива усмивка посрещаш деня.
Но кажи ми, приятелю,
защо продължаваш да спиш?
Нима да живееш в заблуда,
със затворени клепки и глухи уши,
нима да си буден в кошмара,
да дишаш страх и ненавист,
неизказан протест и болка отвътре,
да изтезаваш жестоко твоят сърце
е животът наяве?

Георги АРГИРОВ

Скъпи ученици, мили деца,

С преклонение пред хората, които проправяха
пътя, създаваха традициите и правеха името на На-
шата гимназия, и с уважение към тези от нас, кои-
то със своите ръце, ум и сърце всеки ден оставят
диря в задъханото ни ежедневие, ви пожелавам
ЧЕСТИТ ЮБИЛЕЙ!

Аз съм от втория випуск на Гимназията.
Аз съм тази, която е носила униформата.
Аз съм тази, която я будеха сутрин с камбана.
Аз съм тази, която тайно е слушала Beatles и пак
е спазвала (безусловно) правилника на училището
и пансиона.

Аз съм тази, която е обичала своите съученици
и тогава, и сега.

Не знам кое време бих избрала. Знам, че искам
да ви кажа:

Обичайте се. Помагайте си, където и да сте. Не
се наранявайте. Ще ви боли. Давайте си прошка.

Не можете да избягате един от друг, когато и да
е. И на стотния юбилей вие ще си бъдете вие.

Ще изживеете отново вълнението, с което сте
заставали за първи път на прага на училището.

Вярвайте в себе си.
Вярвайте в ръцете, които работят.

Вярвайте в мозъците, които мислят.
Вярвайте в сърцата, които обичат.

Не се отказвайте от мечтите и целите си. Боре-
те се за тях когато и да е.

И да не ви се удаде възможност да извършите
велики дела, научете се, вие можете, правете и
малките неща по чудесен и неповторим начин.

Бъдете честни към всеки и във всичко.

Викът е заглушен

Реалност мрачна
в стъклени, изкуствени очи.
Нощта е непрозрачна,
тя вечна е в запушените дни.
Самотност тежка
сред хората от шумната тъпла.
Болката е жечка,
царуба тя над тази пустота.
Лед студен,
с него се зареждаме.
Топлина да дишим, спираме.
Викът е заглушен.
Със вик се раждаме,
живеем неми и без вик умираме.

Мария КРЪСТЕВА, випуск '03

Щрих светлина

Посветено на Ася

Едно око -
без грим
и без преструвка -
синьо, синьо като
твоео сърце,
защото ти си синьото
момиче
със вечно бледо, бяло,
като на облачна зора
лице.
Не бих могъл да те
сравня със незабравка -
каква забравка, че
каква забравка -
ти винаги напомняш
за свойто съществуване.
Но щом веднъж
очите ти усмихнат се,
ни грим, ни цвете им
са нужни,
нито на земята слънцето

нито на небето, синьото -
те никому ненужни са -
очите твои светят,
в синя озаряват светлина,
прозорец към душата ли?
клише
две звезди отдалечени
в сутрешно небе,
вече окъснели,
но още видни и прекрасни
като през нощта в тъмното
тъй ясни

Е, хайде вече,
усмихни се ти, засмей се,
че тих е въздухът сред

теб, а тъй не бива...
пусти ти своя смях
нагоре към звездите,
извиси го във орбита
да полети,
че пуста е вселената
без него, както пусти са Лап-
ландските
полета
без вятъра над тях.
Ти си синьото момиче
и всяка твоя клетка е
запълнена с вода -
ала внимавай, че смехът ти -
звънящ като кристали
от огледалото на Снежната
кралица, превръща течността
във ледена вода.

Катерина ЗАХАРИЕВА,
випуск '06

Дайте на всеки ваш и на вашите приятели ден
шансът да бъде най-добрият в живота ви.

НА МНОГАЯ ЛЕТА!

Ваша: **Овсанна ЕНИЧЕРЯН**
11-6/1964 година

На випуск 1964 година

Нека носим още спомена в душата,
образът на Пансиона свети и през мъглата.
Този спомен болезнен от дни за възпоманение
тегне като облак над нашето съзнание.
Нека ни търсят сега даскалите, Шефа,
че днешното поколение знае да си гледа кефа...
Но ний знаем, че в нашето наивно негово
има нещо чисто, има нещо славно,
що отговор дава за нашите деяния
на всички виновни за нашите страдания.
О, Пансион!

Пет години изстрадали как бързо минаха
и още много, дето тук ни сбяха.

Един Септември ни заключи зад вратата желязна
и никои не подозираше, че ще ни стане тъй омразна

освен в неделя и два часа в сряда -
така бе Правилникът решил да заповяда.

Салонът физкултурен бе уютна спалня,
леглата - меки като наковалня.

Но детският ум умееше да измисля забави дузина -
ту цигулков звук се чуи, ту песен за жълта лимузина.

Сутрин камбана тревожна прекъсва детския сън
и за пет минути се обличаш и скачаш навън.

Строяваш се и сънливо Марша запяваш,
в мечта за вкусна закуска тоз час засияваш.

А там, в столовата, на бай Кочо вилаета,
закуска те чака, де не я ядат и псета,

и дето един от нас написа - като се отчая,
че бай Кочо си миел краката в казана за чая.

С хляб и подсласена вода напълни своя търбух,
потегляш за класните стаи и ставаш на слух.

И редиш гуми подир гуми, урок след урок.
А Шефа безумен сочи успеха този срок и вика:

„Учете! Друго нищо не е позволено за вас!“
И стадото свиwa знамената тогав,

и ругатни детски в душите се надигат,
но нали са детски, до даскалски уши не стигат,

освен ако Ухото, долепено до врата,
подслушва без страх

и пред учениците става за срам и за смях.
И токчета отекват тоз час в коридора,

и бързат да се скрият от срама и от позора.
Но повелята на Шефа да изпълниш

и да можеш да сполучиш,
след 22.00 под одеялото на фенерче

започваш думички да учиш...
И сутрин те будят с жестокост безмерна,

за да не изпуснеш отелване в далечна кравеферма.
Връщаш се и учиш на високи волтове,

след туй тръгваш за завода за „гайки и болтове“.
Затуй пък в събота те чака Забава

и даскали слухтят да видят туй, дето не става.
Ей, пансионери, играйте до насита,
че в неделя ще гледате „Жоро Бандита“.

Така са решили възпитателите добрички,
те все се чувстват задължени за съдбата на всички:

на кученцето, котенцето и пойните птички...
И днес щом Марша захванеш,

пак ученик ти се иска да станеш,
та макар и с черни чорапи, обувки, унифор-
ма...

Нали Пансионът ни напомня какви сме
били,
а тези спомени са ни все пак тъй
мили.

Овсанна ЕНИЧЕРЯН
11-6/1964 г.

Отборът на клуб „Дебати“ с първа купа

шанс за така наречената „социална година“ в Германия. След завършването на последната си година в ЕГ „Пловдив“ те могат да прекарат там една година, обучавайки се в редица немски клиники и здравни заведения, което се оказва безценно за всички, желаещи да следват медицина и други специалности в тази сфера. Друг емблематичен проект, в който възпитаниците на

азма на съучениците си, английските паралелки откриват своето място под слънцето, основателски клуб „Дебати“ през 1996. Подготовката започва през 1995 г. с участието на учениците и Юлия Тодорова в обучение по дебати и решаване на конфликти, проведено от специалисти на фондация „Отворено образование“, която работи по проекти за

Юлия Тодорова, с подкрепата на Градски клуб „Дебати“, Национална асоциация „Дебати“ в Пловдив се организира първото национално състезание по дебати на английски и немски език в България. Тогава извоюваме второ място, но по-късно трудът на отборите се възнаграждава и гимназията печели първа награда три последователни години на Нацио-

на гимназията със съдействието и подкрепата на всички учители. Първият председател е Николай Бандаков, а заместникът му съответно Георги Маджиров, но тъй като това става в годината на завършването им, на практика те са на челно кратко време, след това председател на парламента е Илия, а Геновева Петрова става заместник.

Структурата на парламента е по образец на Английския парламент и модела на ученическите представителства в училищата в Германия. Състои се от Долна и Горна камера. Всеки клас си има представител, но випуските събеседват отделно, поради различията в проблемите, интересите, нуждите и желанията им. Едва при изясняването на исканията и на десетте класа, говорителят представя проблема пред общото събрание, което се свиква два пъти в годината. За сметка на общото събрание, випуските се събират често и работата се вършела ефективно.

Следвайки този пример, по същото време Трендафил Меретев, председател на Национална асоциация „Дебати“, създава все още съществуващата организация „Младежки свят“, където всеки ученически парламент има свой представител.

През 2006 парламентът се възобновява с Лора Петкова и Марина Хубенова. Той съществува в този си вид и досега. За разлика от първоначалният парламент, съвещания се правят поне 2 пъти в месеца, всеки желаещ може да ги посещава, а проблемите се обсъждат от всички. След най-бележитите постижения са няколко благотворителни акции, които са били започнати още от предишния парламент, коледните балаве и по-свежите чествания на празници като 15 септември, 24 май, 14 февруари и 30 юли. Председатели са били още Христо Христов и Тодор Пъпанов (настоящият председател).

Още от самото си начало клуб „Дебати“ и ученическият парламент са били генератор на нови идеи. Да се надяваме, че клубът ще бъде възроден и ще защити достойно името на предшествениците си, а парламентът, ще затвърди позицията си на „ученически глас“ в училище. За всичко това сме нужни самите ние, учениците. Интересуващи се, всеотдайни и решителни.

За истинските откриватели

училището участват, е „Синти и Рома“. Откривайки, че в музея в Хайделберг няма никаква информация за историята на ромите в България по време на Втората световна война, учениците от ЕГ „Пловдив“ и Бургаската езикова гимназия попълват празниците, допринасяйки за името не само на училищата си, а и на цялата страна.

Запалени от ентуси-

развиване на гражданското образование по идея на тогавашния заместник-министър на МОН доц. Румен Вълчев. Още през 1995 и 1996 година първите отбори на гимназията си печелят място сред най-добрите в България. Учениците набират сила, активно си сътрудничат със студентските клубове по дебати и по инициатива на клуб „Дебати“ на ЕГ „Пловдив“, воден от

налните състезания по дебати (1998, 1999, 2000). Пробива през 1997-а правят Николай Бандаков (випуск 98), Георги Маджиров (випуск 98), Геновева Петрова (випуск 99), Илия (випуск 99), чиято фамилия, за съжаление, не успяхме да открием. През 1999 година Геновева Петрова се явява и на Националното състезание по публична реч в София, организирано от Съюза на говорещите английски език в България, класира се на първо място в страната и така печели привилегиите да представя България в Лондон на световното състезание по публична реч. Там тя си спечелва място сред десетте най-добри в света и лична покана от Председателя на Камарата на лордовете в Английския парламент да присъства на едно от заседанията им. Видни членове на клуб „Дебати“ са и Десислава Тодорова (випуск 2003), Ивайло Василев (випуск 2006) и Марина Хубенова (випуск 2008).

Николай Бандаков и Георги Маджиров от своя страна с подкрепата на Юлия Тодорова през март/април 1998-а полагат началото на ученическия парламент, който е втората подобна ученическа организация в Пловдивска област. Проектът за парламента е одобрен от директора на гимназията г-н Караминев, след което ученическият парламент на ЕГ „Пловдив“ започва да работи активно. Двамата бързо организират съучениците си и започват активно да работят по организацията на честването на 40-ия юбилей

Живот през обектива

Малка група от хора, ценящи красотата на човешката мисъл, търсещи повод за себеизява в страстта си към фотографията, е намерила и доказала своето място сред учениците на ЕГ „Пловдив“. Членовете на тази компания се броят на пръстите на ръцете, но това не пречи на доброто приятелство, чийто повод става общият интерес за всички – фотографията. Началото на фотоклуба на ЕГ „Пловдив“ се поставя преди около 3 години по предложение на бившата ни вече съученичка – Моника Запрянова (випуск 2007). Първоначалната идея е да се събират няколко пъти в месеца, да пътуват, да преоткриват нови места, неопорочени от комерсиализма в обществото, и след такова фотопътешествие – да коментират заснетите кадри и да правят подбор на добрите. Но, за съжаление, тези намерения не биват осъществени поради липса на място, оборудвано с подходяща техника. Това не им попречва да продължат да съществуват и да снимат заедно. Първите членове, заинтригувани от съдбата и осъществяването на идеята, са: Моника Запрянова, Георги Стоилов, Блага Златева, Кристи Енчева, Никола Тодоров, Пепи Якова, Николай Суванджиев, Ани Кодинова,

Еница Габровска, Петя Стефанова. След завършването на по-голямата част от тях клубът значително обеднява откъм членове, но присъединилите се няколко нови ентусиасти разпалват отново страстите.

Всички организирани досега изложби са създавали артистична атмосфера и са вдъхновявали учениците от стените на гимназията. Първата от тях е без име, за да даде добър начален старт на всички участници, без да ги ограничава идейно. След разполагането им по коридорите на училището, до всички участници бе изпратено мило благодарствено писмо от помощник-директорката г-ца Нели Нончева, в което тя изразяваше одобрението си и насърчаваше дейността им. Следващата изложба бе вдъхновена от пролетното настроение на 2007 г. и е на тема „Емоции“.

Тя беше направена под формата на конкурс, в който чрез гласуване се избраха трите най-добри фотографии, но останалите (не по-лоши от тези три, защото,

в крайна сметка, фотографията е субективно изкуство и всичко е въпрос на гледна точка) се наредиха заедно с победителките отново пред очите на всички, за да могат да зареждат ученици и учители с положителни емоции. Последната, засега, изложба е на тема „Зимна приказка“.

Макар изобразяваща студентската навън, от нея лъхаше топлина и уют.

И до днес талантливите млади фотографи се събират, за да обменят опит, идеи, техника, знания и умения. Станали са добри приятели, разчитащи един на друг, помагачи си. А фотографията вече е само поводът.

Backstage си е съвсем друга жарава

Обикновено към края на март, с идването на пролетта и пробуждането на природата, се пробужда и творческото вдъхновение на ЕГ „Пловдив“. Олелията по това време наричаме с любов и умиление „подготовка за Деня на Таланта“. Това нескромно бръждене по коридорите, тичането по кастинги и репетиции е вдигало адреналина на няколко поколения възпитаници на гимназията и е оставило незабравими моменти за много от нас.

Да си бил и зад кулисите, и сред публиката е рядък шанс! Но той ти дава обемната представа за това колко трудно, без да изключвам забавно, е да се създаде Деня, защото за него рядко се намират точни думи да се опише. Няма да забравя как един новобранец на сцената не може да се свърже 2-3 изпълнения след своето; питах го как беше, а той: Може ли да се опише?! Така е, май не може. Ако не си бил в залата, по-добре запази пълно

Талантите на Деня

мълчание и бъди цял в слух за разказа на този, който е бил.

Ставаш сутринта и, докато се събудиш и кажеш около двадесетина пъти „защо трябва да ставаме ТОЛКОВА РАНО“ (тук се прозряваш широко) и изразиш възмущението си от нарушеното природно събуждане, вече си в притъмнената зала, настанил се на някое местенце, а около теб съучениците жужат ли, жужат. Има един критичен момент, когато искаш да се измъкнеш, и тъкмо когато си най-решен на сцената излиза някой, който улавя вниманието ти, както децата ловят пеперуди, и ти се закотвяш на седалката в очакване на следващото изпълнение. В крайна сметка, ако няма за кого да викаш, се присъединяваш към някоя групичка фенове. Заедно ръкопляскаш и изживявате шумно възторга си от таланта на сцената – актьорите получават цветя, танцьорите правят реверанси по няколко пъти, а роканджиите се радват на групитата си. Накрая си замаян, без глас и неземно развънуван.

Но докато едни са

ентузиизираната публика, то backstage си е съвсем друга жарава. Кой би заменил суматохата около актьори, танцьори или музиканти с наслаждаването на шоуто... Разбира се, че никои! За

риш къде са се дянали следващите изпълнители. Изтърпяването на изразите на напрежение у организаторите е почти толкова трудно, колкото и да се изживее самото събитие. Стоицизъмът си

изпълнението си. За броени минути си локалният идол и като че ли целият ти живот се е осмислил с един поклон на публиката и техния аплауз (без досадната червена табелка APPLAUSE да

Да си бил и зад кулисите, и сред публиката е рядък шанс!

организаторите репетициите и самият Ден на подобяват бягане с препятствия, комбинирано с изява на гласовите данни и детективски способности, за да наме-

струва: ако човек има право на 15 минутки слава за целия си живот, то Денят на таланта му предоставя много повече. Няма начин да останеш безизвестен след

им подсказва). Това е мостът към звездното небе!

Не вярвам някога да е имало и да има събитие, което да е по-обожавано от Деня на таланта – независимо от теориите за „правим-го-за-да-е-почивен-ден“, критиките след него (та и преди него), тревогите и гафове. Тръпката си е тръпка! Пет Дни на таланта за

петте години в ЕГ-то са си нищожно малко! Човек иска и още, и още. След края на всеки Ден на Таланта знаеш, че ще трябва да чакаш цели 364 дни!

Общежитията- живот заедно

Откакто съществува гимназията, те са неразделна част от живота ѝ, независимо дали ни се е искало, или не. За разлика отпреди, когато първата година на пансион е била задължителна дори и да си от Пловдив, днес всичко е по желание. Но какво избират онези, които прекратват на мрачното, на пръв поглед, общежитие и му поверяват живота си за следващите пет години? Обикновено първите впечатления са тези, които остават най-дълго, но тук ситуацията е доста по-различна. И все пак, при първата си среща с Панса Мартина Милчева (випуск '09) от Пазарджик усеща носещата се странна миризма по коридорите и мрачната сивота наоколо. Но въпреки това: „Знаех, че ще се запозная с много интересни хора и ще си прекарам чудесно.“

Чувствата на зайчетата са полюсни. Мина Минкова ('09) от Ракитово е таяла позитивни мисли: „Ей, тук ще намеря много приятели, нямам търпение да разбера какво е да живееш на панс.“ А Веселин Петков ('12) от Сопот е бил сигурен, че ще е луд купон. С противоположна нагласа е бил Виделин Писков ('09) от Карлово: „Бях малко уплашен от подредбата на стаите – като в болница са. (Не казах „лудница“, защото тогава „като“ би било излишно.) Неговото мнение подкрепя и Николай Деспотов ('09)

от Златоград. „Бях стресиран като гърмян див заек! Първият месец беше най-тежък – далеч от близките и живееш с напълно непознати.“ Но после добавя с усмивка: „Сега не бих сменил общежитието си и за най-лъскавата квартира!“

Разбира се, човек едва ли може да си представи какво го чака и абсурдите не закъсняват. Гаска Калинова ('12) от Първомай си припомня тежката седмица посред зима, в която тя и съквартирантите ѝ са живели без парно и вода. Трябва да признаем обаче, че ежедневието им е изпълнено с екшън. Добромир Ефимов ('11) от Златоград разказва: „Връщаме се аз и съквартирантът ми от близкия магазин и един приятел ни казва, че стаята ни е под карантина. Когато заста-

нахме пред вратата, бяхме като зашеметени. Стаята беше запечатана с ленти, сякаш е идвала експертна проверка по радиацията. Имаше и надпис „Влизането строго забранено! Високо ниво на радиация! P.S. Така е, като не се къпете!“ Беше адски смешно!“

Друга жертва на погоден номер е Николай ('09), който намерил в стаята си кофа с вода и живи риби в нея

– закачка за рибарските му увлечения. „Взех кофата и върнах рибите в Марица. Така и не разбрах кой я е оставил.“ Ян ('11) от Златоград пък запалил тенджерата с олио в опит да си направи „скромна обяд“. Всичко се подпалило, но все пак храната се приготвила удивително бързо.

Мина ('09) за четири години е сменила девет съквартирантки. Емануела Ясенова ('11) от Девин пък е преживяла ухапване от кърлеж. По съвет на възпитателките тя слага памук с олио с цел кърлежът да излезе. Резултатът – в 23.30 ч тя, заедно с възпитателките, отива в болницата отсрещно.

Веселин ('12) вижда най-големия абсурд в къпането по двойки. А Мартина ми разкрива един парадокс: „Всички, които живеем тук, идваме последни на училище. Много рядко ми се случва да чуя първия звънец сутринта, въпреки че съм на две минути път.“

Сградите на общежитието крият един уникален колорит. Приятелствата, трудностите и радостите се споделят от всички. Съгласна съм, за тези ученици и най-лъскавата квартира не може да замени първо и второ общежитие – женския и мъжкия пансион.

Мария Краевска, преподавател по английски език

1. Всички имахме усещането за принадлежност към една общност. Може би пансионът, който бе задължителен за абсолютно всички ученици през първите две години, играеше голяма роля за това. Строга дисциплина, отлични преподаватели, изпълнено със съдружие свободно време – хор, инструментален оркестър, танцова трупа, драматичен състав и много спорт.

2. Приказната атмосфера в двора на старата гимназията през месец май, когато плъзналите по цялата сграда рози разцъфтяваха и го изпъваха с аромата си. Ранните утрини, в които група ентусиасти изкачваха набегом Небеттепе и слизахме тъкмо преди звъна на камбаната в 6 часа да събудим всички останали. Много са моментите, оставили изключително трайни следи в съзнанието ми.

3. Съдба. Тъкмо

преди да се дипломирам в СУ „Климент Охридски“, бях поканена да замествам Цветана Лолова, която излизаше в майчинство, и от тогава, та досега – повече от тридесет и шест години. Това е моята гимназия, друга не познавам. Нещо като брак, но не по сметка.

4. Промените в училището са функция на промените в цялото общество. Учениците са по-разкрепостени, но отсъстват нашата вяра и оптимизъм.

Мотивацията за изучаване на английски език е различна, може би по-силна отпреди. Ще се радвам, ако все повече ученици нами-

Когато бях гимназист

Някога задавали ли сте си въпросите: *Какво е било моето училище преди мен?, Какво се е променило и какво не?, Как е минавал денят на ученика?, Какво е правело училището за своите ученици?.*

Ние зададохме няколко от тези въпроси на част от учителите, завършили нашето училище, за да добием по-точна представа за ЕГ „Пловдив“, за промените, които са настъпили през годините, и отношението на учениците към учебния процес.

Ето въпросите ни и отговорите им:

1. С какво впечатление сте останали от ЕГ „Пловдив“, когато сте учили тук?

2. Разкажете ни нещо, което е оставило траен спомен у вас?

3. Какво ви накара да се върнете да преподавате тук?

4. Какво се е променило в гимназията, откакто вие сте били ученици?

рат смисъл да останат в страната ни. България има нужда от умни и кадри хора.

1. Изборът ми на училище, в което да продължа образованието си след 7-ми клас, не беше никак труден. Целта на моите амбиции стоеше високо, но не и непреодолимо високо. Още преди да постъпя като ученичка в ЕГ „Пловдив“, твърдо вярвах, че това е единственото учебно заведение, което ще ми предложи солидна езикова подготовка, добър модел за поведение и интелигентна социална среда, в която да се развивам и да се чувствам удовлетворена. Продължавам да вярвам, че съм направила най-добрия избор и да изпитвам силно чувство на принадлежност и

Елена Тодорова, преподавател по английски език

желавам същото и на вас!

3. Никога не съм си представяла, че това е възможно. Но стечение на обстоятелствата, носталгията по училищните години и звездната конфигурация ме върнаха обратно.

4. Това, с което моят випуск веднага се асоциира, е, че с него настъпиха и демократичните промени. В продължение на около два месеца, от 15.09 1989 до 10.11. 1989 г., живяхме според налаганите с години традиции в училището и се подчинявахме на правилата и реда, определяни от тогавашния режим. Живеехме на общжитие и подготвахме уроците си в занималнята следобед. Лягахме и ставахме от сън в точно определен час, обличахме униформите си и се строявахме за сутрешна ведрина. Тъкмо когато свикнахме с всичко това, вятърът на промяната донесе новото, „свободата“. И така всичко старо започна да се отрича, пансионът отпадна, училищните униформи останаха по закачалките и всички се премениха в дънкова „униформа“. Любопитен факт е, че, противно на очакванията, комуналният живот толкова ни беше харесал, че почти всички пожелахме да останем в общжитията до края на годината и с мъка и сълзи се разделихме накрая. И все пак, това, което ни беше отредено от съдбата, е да успеем да съхраним добрите традиции и добрия дух от старото време, за да запазим идентичността си.

гордост от това, че съм част от живота на гимназията.

2. Петте години в ЕГ „Пловдив“ оставят траен, а може би и вечен спомен в съзнанието на възпитаниците. Тук се създават истинските приятелства и трайните взаимоотношения, които се подхранват от изживените заедно трудни и весели моменти. А такива има много – споменът за тях ни зарежда емоционално и ни осигурява голяма порция смях и забава. Един от най-силните и трайно запечатани се спомени е състоялата се в кинозалата вълнуваща среща на учениците с ново-назначения тогава директор - г-н Караминев. От забавните истории в подготвителен клас е извършването на т.нар. „мамба“ - ритуал, в който специално подбярвах, че това е единственото учебно заведение, което ще ми предложи солидна езикова подготовка, добър модел за поведение и интелигентна социална среда, в която да се развивам и да се чувствам удовлетворена. Продължавам да вярвам, че съм направила най-добрия избор и да изпитвам силно чувство на принадлежност и

Иван Узунов, преподавател по биология и биология на немски език

са оставили задружният живот в пансиона, спортуването след вечеря, искрените приятелски отношения и положителните емоции.

3. Прекрасните спомени от училищния живот ме накараха да се върна тук като преподавател. Реших и аз да дам нещо от себе си за утвърждаване името на гимназията. Да се опитам да променя някои неща, които като

ученик не можех да направя.

4. Доста неща се промениха, откакто бях ученик. Като се започне от традиционните емблеми на гимназията – униформи, пансион, физзарядка, бригадите, незабравимите екскурзии, веселата глъч в столовата. Сега учениците имат по-голяма свобода и по-широк простор за развитие.

1. Останах с много добри впечатления от ЕГ „Пловдив“, когато бях ученик. Едно от училищата в Пловдив с изградени стари традиции, със строги, любознателни и знаещи преподаватели. Ние, амбициозните ученици, получавахме солидни и трайни знания и бяхме готови за светлото и сигурно бъдеще. Израствахме възискателни и интелигентни. За мен беше гордост да нося инициалите на гимназията.

2. С носталгия си спомням за ученическите си години. Те не могат да се върнат – отидоха си безвъзвратно. Траен спомен у мен

Елена Иванова, преподавател по география

Завърших гимназията през 1977 г., която тогава се наричаше АГ „Георги Кирков“. А и нас самите наричаха кирковци.

Моите впечатления от това време са много и незаличими.

Ще започна с изключителните ни преподаватели, които работеха със сърце и плам, като заразяваха и нас с ентузиазма си. Много от тях бяха в гимназията от самото й създаване – г-жа Величка Янакиева по български език и литература, г-н Манчо Ненчев по математика, който беше и мой класен ръководител, г-жа Манка Ивакова и г-жа Боряна Сулева по история, г-жа Радостина Аргирова, г-жа Кръстинка Кирова, г-жа Мария Краевска, г-жа Румяна Дренчева, г-жа Златка Стоева по английски език и много други.

Другият ми спомен е свързан с желязната дисциплина, царяща в училището. Това обаче много ни сплотяваше. Не мога да забравя и живота ми като в едно голямо семейство, в което имаше моменти, изпълнени с

Голяма заслуга да заобичам географията и по-късно да завърша тази специалност има и моят преподавател по тази дисциплина – г-н Продан Василев, човек с голямо сърце. Много от тях останаха наши приятели и досега.

много труд, но и с много любов, всеотдайност и грижа. Всеки един успех на наш съученик го изживявахме заедно – цялата гимназия.

Г-н Любен Христов, тогава директор на АГ „Георги Кирков“ и неин основател, с вдъхновеното си слово ни караше да се чувстваме горди, че сме възпитаници на това училище. Този дух е жив и сега, когато се събираме по различни поводи. Той царя във всички нас, независимо кой випуск сме, и дали се познаваме, или не, достатъчно е да знаем, че сме завършили Пловдивската английска езикова гимназия, както се знаеше тогава в цяла България.

Това, което ме накара да се върна тук като преподавател, са любовта и признателността ми към училището, което ми даде много - не само като знания, но ме формира и като човек.

Ганка Иванова, преподавател по английски език

1. Трудно ми е да опиша в няколко изречения петте ми години като ученичка в ЕГ „Пловдив“, която по онова време се казваше Английска гимназия „Георги Кирков“. Тя изигра решаваща роля в оформянето ми като личност и изграждането на разностранни интереси в мен. Това, което ще остане в мен като впечатление, всъщност е моето силно възхищение към висококвалифицираните преподаватели, за които учителската професия беше и мисия в живота.

2. Въпреки суровата дисциплина и строгите наказания, които се налагаха за нейното нарушаване, на нас не ни липсваше въображение за всякакви шуротии и номера, някои от които са част от незабравимите ни спомени и които с много смях си разказ-

ваме и сега - като се видим с моите съученици, но нека да не даваме „идеи“ на младото поколение, което и без това не страда от липсата на такива.

3. След всички „изми“, които изживяхме – ранен, развит и зрял социализъм, и напразните надежди за комунизъм – аз и моите съученици развихме една положителна форма на „изъм“ – фанатизъм към това учебно заведение. И така, с две думи, мога да опиша причината, поради която се върнах да преподавам тук.

4. По-скоро въпросът е какво не се е променило – и това е фактът, че ЕГ „Пловдив“ си остава най-добрата езикова гимназия в Южна България. :) През първата година живеехме задължително на обществения, като в сряда имахме „градски отпуск“ от 17 до 19 ч. В съботите се учеше задължително, а в неделите, ако не си наказан, можеш да се прибереш къщи. Бригадите (но не в Англия или САЩ) и военното обучение (14 дни на лагер някъде в Стара планина) са друг факт от онова време, който звучи твърде екзотично за днешните ученици.

(отляво-надясно, отгоре-надолу) г-жа Лили Караколева, г-жа Райна Мазева, г-жа Мария Ангелова, г-н Стефан Кръстев, г-н Атанас Джамбов, г-н Иван Бришимов, г-жа Златка Стоева, г-жа Светлана Димитрова, г-жа Мария Краевска

Румяна Дренчева, преподавател по английски език:

Пет години ученичка и тридесет и седем години учител в Езикова гимназия „Пловдив“ – смея да твърдя, че това е моят втори дом.

Дом, в който получих много знания, научих се на трудолюбие и отговорност. Дом, в който по-късно като учител намерих своето призвание да дам знание и обич на стотици ученици в продължение на тридесет и седем години.

Ученическите години – години на труд и учение. Стара сграда, пансион, многобройни дежурства в стола и спалните помещения, липса на съвременни технически средства и учебни материали. Благодарение на всеотдайния труд на учителите ни научихме английски език и се реализирахме в живота.

Нова слънчева сграда, паралелки с френски и немски език;

учениците имат вече възможност да изучават втори западен език.

И нещо много важно и типично за гимназията – съпричастност и приятелство, които са основата за бъдещо общуване; едно голямо семейство, в което взаимопомощта заема члено място.

И не без гордост смятам, че гимназията е школа за интелигентни, талантиви, можещи и отговорни специалисти в различни сфери на живота. Възпитаници, които носят и предават

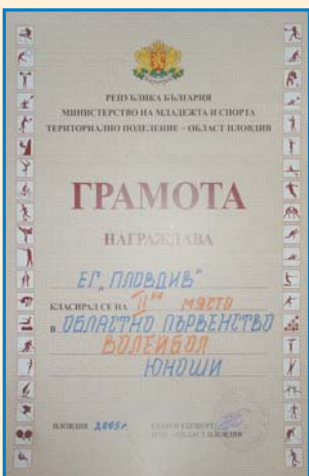
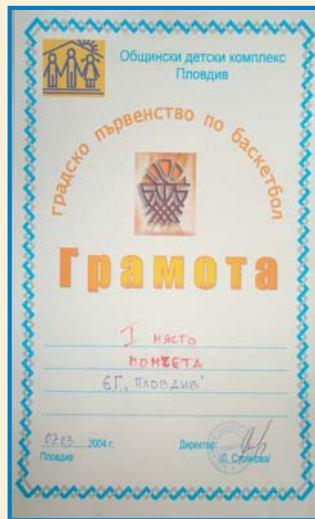
на своите деца духа на Езикова гимназия „Пловдив“.

Учителски колектив - 2008

„Марица ПД“ - републикански шампиони, 1973 г.

Това е малка справка за част от спортните успехи на нашите всеотранно развити ученици. ЕГ „Пловдив“ е както добра в училището, така и в забавата и спорта! Лека атлетика: 1976 - 1-во място - юноши, ДФС „Марица“, младша възраст 1976 - 3-то място - юноши, ДФС „Марица“, старша възраст 1976 - 3-то място - девойки, ДФС „Марица“, младша възраст 1976 - 1-во място - девойки, ДФС „Марица“, старша възраст 1978 - 3-то място - младежи, окръжно първенство 1980 - 1-во място - юноши, ОК на ДКМС Десетки медали и победи от ежегодно провежданите шафети и първенства в града и цялата област!

Тенис 1978 - 1-во място - девойки републиканско първенство 1979 - 2-ро място - републикански шампионат за жени (Марина Кондова) 1879 - 2-ро място - европейско първенство (Марина Кондова) Макар и просъществувал само няколко години, тенис отборът на гимназията също разнася славата ни надлъж и нашир.

Шахмат 1986 - 1-во място 1987 - 1-во място 1988 - 1-во място 2003 - 4-то място 2005 - 6-то място 2006 - 8-мо място 2007 - 8-мо място Ето че най-интелектуалният спорт също е високо развит в ЕГ „Пловдив“. Това са някои от по-старите и по-новите сведения за шахматните ни завоевания.

Волейбол 1976 - 1-во място - ДФС „Марица“, юноши 1976 - 1-во място - ДФС „Марица“, девойки 1978 - 2-ро място - ДФС „Марица“, младежи 1979 - 1-во място - ДФС „Марица“, младежи 1980 - 1-во място - ДФС „Марица“, младежи 1976 - 2-ро място - ДФС „Марица“, девойки 1987 - 1-во място - районно първенство, младежи 2008 - 1-во място - градско първенство, младежи Волей-

болът е любим спорт на възпитаниците на гимназията и неслучайно те са извоювали безброй награди през годините.

Баскетбол 1974 - 3-то място, окръжни ученически игри 1977 - 1-во място, окръжни ученически игри, юноши 1978 - 1-во място, ДФС „Марица“, младежи 1978 - 2-ро място, окръжни ученически игри 1998 - 5-то място, в Радомир, юноши 1999 - 2-ро място, в Пловдив, юноши 2000 - 4-то място, във Варна, юноши 2001 - 8-мо място, в Ботевград, девойки 2003 - 8-мо място, в Стара Загора, юноши 2004 - 6-то място, в Плевен 2006 - 6-то място, в Търговище Баскетболът също е една от традиционно силните дисциплини в гимназията, като учениците неведнъж са доказвали това.

Хандбал 1984 - 1-во място, районно първенство, юноши 1986 - 1-во място, районно първенство, девойки 2007 - 2-ро място, зона Панагюрище, девойки 2008 - 2-ро място, зона Пловдив, девойки 2008 - 1-во място, общинско първенство, юноши Хандбалът също не отстъпва позиции и от далечни времена до днес винаги е гонил челните места по турнири!

Ски 1976 - Вихър Антонов - градски шампион в дисциплината ски спускане (хижа Здравец) 1977 - окръжно средношколско първенство (х. Здравец) - 4 златни, 7 сребърни, 2 бронзови медала 1977 - ски бягане - 1-во място, девойки (окръжно първенство) 1977 - ски бягане - 1-во място, юноши (окръжно първенство) 1977 - слалом - 1-во място, девойки (окръжно първенство) 1977 - слалом - 2-ро място, юноши (окръжно първенство) 1979 - ски бягане - 1-во място, младежи и девойки отборно 1979 - ски бягане - 1-во място, младежи и девойки отборно 1979 - слалом - 1-во място, младежи (окръжно първенство) 1977 - слалом - 3-то място, девойки (окръжно първенство) 1988 - 1-во място, младежи и девойки Гимназията поддържа един стабилен ски отбор, който жъне успехи в продължение на 20 години!

Дончо Донеv: Все пак Английската е номер едно!

— Какво е за вас ЕГ „Пловдив“?

— Много! Един от най-важните периоди от живота ми! Там се формирах като личност, от там са най-добрите ми приятели. Как да ви кажа, след това съм бил и в казарма. Тогава се бяхме събрали не само от пловдивската Английска, а и от русенската, софийската, бургаската. Наистина всички бяха елитни училища, чиито ученици бяха събрани на базата на някакъв подбор. Така че без маниа и елитарност казвам, че хората, с които бяхме събрани, бяха такива, с които можеше да се общува, дори щуротите бяха на ниво. От казармата имам един приятел извън тези, които ми останаха от Английската. След университета хората от Английската гимназия пак

ми останаха най-добрите приятели. Тези, с които учих в университета, са някак си в периферията, изчезнаха един по един, докато с хората от гимназията не беше така. А приятелите и семейството фактически са най-важното за един човек. 3/4 от съучениците ми вече не са в България, отдавна са в чужбина. С тях се виждаме на няколко години веднъж, но все пак между нас има една духовна близост.

— Има ли „пръст“ гимназията в избора ви да станете журналист?

— Не. По-късно така се стече животът ми. Търсех да работя нещо и мой приятел, бивш съученик — Христо Гюлев, по това време беше главен редактор на вестник „Денят“. Той ме покани и започнах в спортния екип. Преди това не съм

мислил, че мога да работя като спортен журналист. Ние бяхме 180 души във випуска, много сме играли футбол, но запаянковците бяха 6-7. Иначе футболът беше много забраняван спорт, много мразен спорт в Английската гимназия. Дори учителите по физическо много мразеха футбола. Трябваше примерно да имаме свободен час, да го няма учителя, за да се докопаме до топка и да играем мач. Но за сметка на това имаше изключително силна лека атлетика и баскетбол.

— Най-яркото, най-силното ви преживяване, спомен, който сте съхранили за цял живот от гимназията?

— О, много са! Първото наказание в пансиона (наказаха ни с един приятел, защото избягахме да гледаме Локото

и ПАОК за Купата на УЕФА), първата бригада в Калояново, първият купон с новите приятели. Много, много са случаете.

— Поражда ли филмът „Вчера“ асоциации с вашето ученичество?

— Не. За мен това е един изключително гаден филм. И ще ви кажа защо. Тогава, когато беше пуснат този филм, имаше, общо взето, някакво стопляне и в общи линии можеше да се говори по-свободно. И този филм беше като един клапан, за да изпусне па-

рата, напрежението. Защото, когато потискаш нещо, винаги се създава напрежение. Значи това е един много гаден, манипулиращ филм, който беше насочен главно срещу учителя. Учителят бе изкаран най-гадният, възпитателят също. Онези с мерцедесите, които олицетворяваха системата и караха учителите да бъдат лоши обаче, не ги осмиват. Много полесно е да направиш от учителя гротеска и това са направили сценаристът и режисьорът. Някои

по-неинтелигентни започнаха да виждат в лицето на учителя най-лошия човек. По никакъв начин филмът не поражда асоциации, още повече че аз не съм бил в старата сграда на ЕГ „Пловдив“. Мога да ви кажа и следното нещо. Веднъж през 1983 година, когато бях в подготовителен клас, публично линчуваха няколко момчета една година по-големи от мен, които се събирали в един апартамент и слушали хеви метъл музика. Оттогава, докато завърша, подобни простотии не е имало. Аз имам един приятел, който беше гениален в радиопрехващанията. С него сме слушали „Свободна Европа“, „BBC“. Ходили сме на Гела, за да слушаме live концерти. Абсолютно никой не е дошъл да ни каже „Защо ги правите тези работи?“. Е, разбира се, имаше една много гадна заповед 09789, с която те задължаваха навсякъде да ходиш с униформа, включително извън училище. И от тази гледна точка нещата, които се описват във „Вчера“, са гадни предимно за учителите, защото и те са хора. В един момент този филм ги хвърли на кучетата. Гротесковият възпитател, гротесковият учител — и какво? Въобще този филм никога не ми е харесвал, а да оставим настрана, че е бил заимстван от един полски филм. И какво? Учениците пеят тази леко плагиатска песен „Да ти подам ръка...“, глупости на търкалета. Подават ти ръка най-близките приятели. Онези, които ти завиждат или са пели в това време в хора на народната милиция, знаеш ли кога ще ти подадат ръка? Това са глупости.

— В навечерието на 50-годишнината на ЕГ „Пловдив“ какво бихте пожелали на нейните възпитаници?

— Да получат това, което аз съм получил — знания, приятели, положителни емоции, житейски опит. Чувам, че сега Руската гимназия била по-напред, Английската не била това, което е била преди. Но за мен тя си остава по-скоро един мит, отколкото реалност. Е, може би нещата са се променили с времето, има различни училища, някои сигурно си имат по-добри мениджъри. И все пак — Английската е номер едно!

— Какво е за вас ЕГ „Пловдив“?

— Поне на времето беше една от най-елитните гимназии, заедно с математическата. През годините, в които аз съм учил, беше на първо място както за обучение, така и за среща с много от, смей да твърдя, най-интелигентните хора, събрани на едно място. И освен ученето, много учене на езика и на другите предмети, имаше и много, много забавление.

— Има ли „пръст“ гимназията в избора ви да станете журналист?

— Не, всъщност не, спорта харесвам от малък, основно тенис от индивидуалните спортове, от колективните футболът ми е номер едно. Интересувам се и от други спортове. Мисля, че гимназията по-скоро ми е помогнала да бъда спортен журналист. Все пак това — да знаеш един и повече езици, много помага, особено в днешния информационен век.

— Най-яркото, най-силното ви преживяване, спомен, който сте съхранили за цял живот от гимназията?

— Може би първата година като подготвач, пансионът тогава беше задължителен, независимо дали си от Пловдив, или не. И оттогава имам съхранени много интересни случки, оттогава са и хората, с които сме приятели и сега. Мисля, че това беше една добра идея, въпреки че времената бяха съвсем други. Цялата тази колективизация — да бъдем всичките заедно, беше един добър метод за това, да научиш езика, да бъдеш в среда на съмшленици, на хора, които говорят един и същ език, които имат една кауза. Оттогава са ми най-добрите впечатления. Но е имало и случаи (ние бяхме разделени на мъжки и женско общежитие), когато хора са падали от четвъртия етаж нощно време в опита си да отидат до женските общежития. Много любовни драми имаше тогава. Често бягахме от общежитията-

Йордан Данчев: Хора са падали от четвъртия етаж нощно време!

та. Тогава още халите на Пловдив бяха хранителен магазин и ходихме там, за да си купим нещо по-различно от менюто в стол.

— Поражда ли филмът „Вчера“ асоциации с вашето ученичество?

— Да, по принцип поражда, и песента на Кирил Маричков поражда такива асоциации, въпреки че много неща ми се струват пресилени. Все пак във филма става въпрос за по-друго време, доста преди ние да станем част от английската гимназия. Но, общо взето, според мен

филмът много правдиво представя живота в гимназията. Е, малко като че ли са преувеличени нещата, но това ми се струва естествено в сферата на изкуството. Винаги, когато чуя песента на Кирил Маричков, този неофициален химн на гимназията, мислята ме връща към свидни ученически спомени. Жалко за хубавия химн на гимназията, който е по текст на покойния директор Любен Христов. Мисля, че по-старото поколение повече си падад по него, отколкото по песента на Кирил Маричков.

— В навечерието на 50-годишнината на ЕГ „Пловдив“ какво бихте пожелали на нейните възпитаници?

— Бих пожелал на момчетата и момичетата от английската гимназия да бъдат разумни — дали да учат, или ще наблягат повече на удоволствията, за да може, както е било през годините на демокрацията, а и преди това, хора, завършили английската гимназия, да бъдат по-нависоките нива, както в бизнеса, така и в управлението на страната. Но, разбира се, и с ученето не бива да се прекалява. Нека бъдат щастливи! Наистина, когато като ученик по-големите са ми казвали да се радваме на това, което имаме като ученици, не сме го осмисляли достатъчно. Това се оценява по-късно, защото след това животът поднася съвсем други проблеми.

към престоя си в гимназията, един от спомените, които неизменно ще ме карат да се усмихвам, ще бъде работата ми като част от екипа на „Делта Те“.

Удоволствието от възможността да изразиш мнението си, от работата с хора, които споделят интересите и ентузиазма ти, от факта, че създаваш нещо, което допринася за развитието на Английската гимназия – всичко това е несравнимо. „Делта Те“ не показва само как се променя училището ни – той показва как се променяме и ние, за какво мечтаем, какво постигаме. „Делта Те“ не е търговски продукт, ние не работим за печалба. Вестникът е нашият глас, той е ученическо изделие, в което са вложени, на първо място, любов и вдъхновение.

Надежда Иванова, Петя Митева, Камелия Петрова и Ивайло Василев - началото на новия вестник

„Делта Те“ – гласът на ЕГ „Пловдив“

Един от отличителните белези на Английската гимназия, едновременно като образователна институция и наш дом за пет години, е фактът, че тук мнението ни не е без значение. Всеки има право да заяви позицията си, като един от начините да го направи е чрез училищния вестник. „Делта Те“ неслучайно носи името на физическия знак за промяна във времето. Той отразява не само актуалните събития и проблеми в гимназията, но и показва начина, по който тя се променя, как се развива с течение на годините. Заедно с Ученическия парламент, „Делта Те“ е институция, създадена от ученици за ученици, която се е утвърдила като символ на демократичния дух на ЕГ „Пловдив“.

Идеята за училищен вестник се ражда още през 2000 година, а проектът е подкрепен от настоящия помощник-директор на Общински детски комплекс – Пловдив, г-жа Нели Костадинова, която започва да изпълнява длъжността на главен редактор. Първите редактори и „родители“ на „Делта Те“ са Кирил Зяпков, Ива Брескова, Иван Миков, Георги Сиваков и Християн Михайловски. Заедно те успяват да оформят и напечатат първия брой на вестника за една нощ и той излиза на следващия ден – 14.12.2000 г. Екипът продължава да издава „Делта Те“ с огромно желание, но не без трудности още цяла година, докато по-голямата част от редакторите не завършват гимназията. С тяхното напускане замира и издаването на вестника, но това не е краят.

През 2004 г., на едно от заседанията на Ученическия парламент, Пе-

тя Митева и Ивайло Василев представят идеята си да възродят „Делта Те“. Ентузиазмът им е заразителен и към тях бързо се присъединяват Катерина Захаријева и Камелия Петрова, а по-късно и Надежда Иванова, като сформират втория редакторски екип в историята на вестника. С любезното съдействие и спонсорство на г-н Степан Ерамян, управител на редакцията на вестник „Марица“, първият брой на възобновения „Делта Те“ излиза на 21 март 2004 г. Издателска къща „Марица“ продължава да подпомага издаването му и днес.

През следващите 4 години вестникът преминава в ръцете на Камелия Петрова, Атанас Банчев и Моника Запрянова (випуск '07), а след като те завършват ЕГ „Пловдив“ – на настоящите редактори Катерина Гайдаджиева, Еница Габровска, Станислав Ласков (всички те випуск '09), Мая Куманова и Николай Гарабедян (випуск '10). Съвсем скоро Станислав бе заменен от Невена Кичекова ('09). Без изключителната отдаденост и често самопожертвователен труд на всички тези редактори съществуването на вестника щеше да бъде невъзможно. Всеки от тях е оставил неизличима следа в сегашния облик на „Делта Те“.

Да се работи в училищен вестник, особено като част от редакторския екип, е изключително удоволствие, но и изпитание за волята. Необходими са много търпение, внимание към всеки детайл, умение за работа в екип, способност да вдъхновяваш останалите. Редакторите често е трябвало да се справят с обезкуражаващи проблеми, сред които отрицателен

бюджет, липса на желаещи да се включат. Едновременно с това, работата във вестника трябва да се съчетае с ученето и подготовката за изпити. Но във всичко това има неописуем чар, усещане, че вършим нещо значимо, нещо, чрез което оставяме собствената си следа на страниците на историята на ЕГ „Пловдив“. „В работата най-много ми харесваше това, че правехме пробив – нещо, което не бе правено досега. Ние бяхме иноватори. Обратната връзка, разбира се, беше най-приятното от всичко. Мисля, че вестникът бе една важна първа стъпка в ученическото пробуждане“, казва Ивайло Василев, когато си припомня годините като редактор.

И в действителност, когато поглеждам назад

ДЕЛТА ТЕ

Редакторски екип:

Еница ГАБРОВСКА, 0877 140 354,
Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 0886 443 628,
Мая КУМАНОВА, 0885 579 455,
Невена КИЧЕКОВА, 0889 181 925
Николай ГАРАБЕДЯН, 0885 299 944,

По този брой работиха:

Г-н Александър ПЕРВАЗОВ,
Георги МАНОЛОВ, Мирела НИКОЛОВА,
Теодора КЪРТЕВА, София КАРТАЛОВА,
Екатерина СТАНКОВА, Екатерина
ТАНЧЕВА,
Ина КАРОВА, София КАРТАЛОВА,
Петя КОСТОВА, Михаил БОЯДЖИЕВ

Фоторепортер: Николай СУВАНДЖИЕВ

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив